TAST DE TEXT ‘ENCARA HI HA PAPALLONES AL JARDÍ’

Sovint m’entretinc en pensar què faria, si no pogués escriure.

I això em remet sempre a un conte d’una dona que escrivia i que un dia, va perdre la capacitat d’imaginar històries. Se sentia en blanc i estava tan obsessionada, que va somiar que en una sola nit, omplia la reserva de fulls, que tenia en el calaix. I aquell somni l’havia trasbalsada tant, que a partir d’aleshores, es va proposar fixar-se només, en la realitat.

M’havia agradat aquell conte, perquè li trobava una lògica que entenia.

Perquè havia vist, ja des de ben petita, que les fades, els follets i tots aquells éssers màgics dels que parlaven els contes, no existien. Ho sabia perquè l’havia voltat molt i a tot hora, el bosc que hi havia a prop de casa.

M’enfilava a l’alzina de la clariana i em quedava quieta, esperant, per si apareixia una d’aquelles criatures màgiques, de les que els contes parlaven. Però només havia vist formigues que recollien i se’n duien les engrunes del meu berenar, que de vegades, s’enfilaven pel tronc i em feien pessigolles a les cames.

I encara que m’entretenia al peu del gran roure, per escoltar el cant del rossinyol, no el vaig arribar a veure mai, però si molts pardals, garses, merles, caderneres i alguns pit roig, que se m’acostaven sempre, sense por.

De vegades corria cap a la font, per si amb la calor, aquells éssers màgics estaven a la vora de l’aigua. Però al costat de la font, només se sentia cantar les cigales, que s’assemblaven molt a les llagostes, eren de color terròs i se sabien camuflar molt bé. I les buscava entre les herbes més altes, però quan m’acostava, paraven de cantar. O sigui, que tampoc, les vaig arribar a veure mai.

I sovint, em preguntava si els avantpassats, amb la imaginació desbordada dels quals s’havia creat i enriquit la tradició oral durant segles, no s’haurien passat una mica de la ratlla.

Si era precisament aquell fer aparèixer com a éssers màgics els insectes, ocells i arbres que veien cada dia, el que els feia sentir més segurs, protegits. I era per això que els utilitzaven per fixar punts de referència, límits i camins, com a senyals per moure's i comunicar-se, i s'hi inspiraven per aprendre i adquirir nous coneixements, i així, transmetre models i amb ells, formes de conducta.

I quan de vegades, alçant la mirada veia un niu en la capçada d'un pi, m'hi passava estones asseguda, entretinguda, escoltant com piulaven els pollets, esperant que vingués ara el pare, ara la mare, amb l'aliment en el bec. I aleshores, aquella piuladissa feble, parava. Fins que al cap d'una estona, tornava.

Ni a l'hivern, quan resseguia els camins plens de molsa amb restes de neu fonent-se i feia fred de debò, havia vist res, del que estava buscant. Ni en la llum d'aquells rajos de sol esclarissats, que amb prou feines arribaven al cor del bosc.

Només un petar d'ales de tant en tant, al sentir passos. I de vegades, un arc de Sant Martí, que aureolava el turó.

Però els contes de la Caputxeta Vermella, la Ventafocs i la Blancaneus em costaven més de creure que fossin mentida. Se'm feien més propers, perquè parlaven de mares, pares, padrines, germanes. I de sentiments. De les lluites, que la convivència i les relacions generaven.

Gelosies que es podien curar amb generositat. Amors, que arribaven just després d'una llarga espera. Innocències, confiances, que s'havien trencat i que potser, es podien recuperar. Traïcions i lluites, que al final, clarificaven la història.

Quan vaig ser més gran però, vaig caure en què potser estaven més a l'abast, aquells éssers. I que formaven part de la mateixa vida quotidiana, perquè havíem evolucionat i havia canviat tot molt, des d'aleshores. I ja no era habitual sortir a caçar, ni a recol·lectar aliments, ni tenir una relació tan estreta amb la natura. Perquè ja ni tan sols érem cultivadors.

I vaig imaginar que estarien a ciutat. Que ells, també havien canviat i que potser, no eren tan excepcionals.

Que si els vaig continuar buscant? En certa manera no, encara que estava atenta, perquè havia arribat a la conclusió que ja ho havia vist tot, el que es podia veure. I em semblava que el que havia après de tot allò, era que havia d'esperar. Sí, esperar, perquè si de debò existien, si de debò hi eren, en algun moment s'haurien de mostrar, per tal que els pogués reconèixer.

I estava pendent dels signes, amb la ment oberta. Sí, confesso que després d'haver-los estat buscant durant tant de temps, no me'n sabia estar.

I llavors tot d'una, se'm va fer clar que no els havia trobat enlloc més que en els llibres. Sí, sovint, a intervals, de vegades o potser, casualment, només els havia continuat trobant en els llibres.